

родното просвъщение, и даже на лорда Страфорда Редклифа, и на него, като на сѣдия, въ когото нѣма никакво подозрѣние, ако сѣдимъ по съчиненията, събрани отъ неговата жена.

— Като вървехме въ пайтона за да посѣтимъ склоновѣтъ на Витоша, азъ видѣхъ обучавшитѣ се на равнината млади новобранци. Тѣ бѣха облѣчени въ сиви дрѣхи и на главата си имаха национални кѣлпаци и сабитѣ си носятъ на каишки. Командуватъ ги по русски, офицери русси. Сега, тѣзи офицери сж получили отставка. Единъ отъ началницитѣ ми казваше, че отъ българитѣ ще се образуватъ прѣвѣсходни войници, трезви, послушни, много търпѣливи. Упражненията, които азъ видѣхъ, се извършваха съ безпогрѣшна правилностъ. Споредъ послѣдния описъ, който ми дадохъ и който е съставенъ по български и по френски, дѣйствующата армия се състои отъ 16,625 души, при общо население 1,998,983. Но тъй като, споредъ конституцията, веѣкий българинъ подлѣжи на военна служба, то лесно би могли да се образуватъ резерви, като се гледа състоянието на бюджета. Сега, както казватъ, княжеството би могло, въ случай на война, да свика подъ знамена 60,000 души, безъ доброволцитѣ.

Въ послѣднитѣ дни на русско-турската война, наскоро създаденитѣ български легиони показали най голѣма храбростъ. При Стара-Загора, отъ 1800 доброволци, които биле въ батката, 800 биле убити или ранени. На Шипка, българския легионъ на Депрерадовича се сражавалъ удивително. Ето, що казва по тоя поводъ Кейе въ своята сериозна и дълбокомисленна книга, за която азъ вече говорихъ:

„Наскоро сформированитѣ въ Кашиневъ и Плоештъ, при събиранieto на рускитѣ войски, български доброволци, едвамъ що облѣчени и въоръжени, — по рано даже, прѣди да сж обучени, прѣминали Дунава съ първия корпусъ и се впуснали подиръ Гурка, чакъ до самата Стара-Загора. Незначителната войска, споредъ думитѣ на очевидеца, показала „безумна храбростъ“ въ сраженията между 16 и 31 май 1877 година.

„Баткитѣ, въ които турцитѣ и русситѣ оспарвали едни